

Arrest

nr. 250 078 van 26 februari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LYDAKIS
Place Saint-Paul 7/B
4000 LIÈGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 september 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 november 2020 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor verzoeker en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 november 2019 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) het verzoek om internationale bescherming.

Op 24 september 2020 legde de gemachtigde aan verzoeker het bevel op om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinuies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer

naam : J.

voornaam : D.

geboortedatum : [...]1993

geboorteplaats : L.

nationaliteit : Albanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 29/11/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2,

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 20/08/2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Aangezien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

Op dezelfde dag werd ook het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven aan de partner van verzoeker en hun kind. Tegen deze beslissing diende de partner van verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder het rolnummer RvV 253 793.

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 en volgende van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 74/11, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het EVRM, van artikel 23 van het Internationaal verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten (hierna: het BUPO-verdrag), van artikel 22 van de Grondwet, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur. Daarnaast voert verzoeker eveneens een manifeste appreciatiefout aan.

Verzoeker licht dit middel toe als volgt:

"Le requérant estime que dans l'élaboration de cet ordre de quitter le territoire-demandeur d'asile, son droit à être entendu n'a pas été respecté et ce pour les raisons suivantes.

Ainsi, le requérant estime qu'en vertu du principe général de bonne administration tel que prévu par la jurisprudence, il est garanti qu'aucune mesure grave de nature à compromettre sérieusement ses intérêts ne puisse être adoptée à son encontre en raison de son comportement personnel sans que lui ait été offerte l'occasion de faire connaître son point de vue de manière utile.

Le requérant rappelle d'ailleurs à cet égard l'article 41 de la Charte qui précise:

" 1. Toute personne a le droit de voir ses affaires traitées impartialement, équitablement et dans un délai raisonnable par les institutions, organes et organismes de l'Union.

2. Ce droit comporte notamment:

a) le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre:

b) le droit d'accès de toute personne au dossier qui la concerne, dans le respect des intérêts légitimes de la confidentialité et du secret professionnel et des affaires:

c) l'obligation pour l'administration de motiver ses décisions.

3. Toute personne a droit à la réparation par l'Union des dommages causés par les institutions, ou par ses agents dans l'exercice de leurs fonctions, conformément aux principes généraux communs aux droits des Etats membres.

4. Toute personne peut s'adresser aux institutions de l'Union dans une des langues des traités et doit recevoir une réponse dans la même langue. "

Le requérant rappellera que cet article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne est un texte directement applicable en Belgique et prime donc sur les dispositions légales belges en l'espèce la loi du 15.12.80.

De plus, le requérant estime donc que cet Ordre de quitter le territoire constitue manifestement une mesure grave de nature à affecter ses intérêts.

A cet égard, il convient de rappeler la jurisprudence du Conseil dans un arrêt n°238.582 du 15 juillet 2020 qui précisait : «3.1. Sur l'ensemble du moyen, le Conseil rappelle que la Cour de Justice de l'Union européenne (ciaprès, « CJUE ») a indiqué, dans un arrêt C-166/13, rendu le 5 novembre 2014, que « Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêt M., EU:C:2012:744, point 87 et jurisprudence citée). [...] Toutefois, selon une jurisprudence de la Cour également constante, les droits fondamentaux, tels que le respect des droits de la défense, n'apparaissent pas comme des prérogatives absolues, mais peuvent comporter des restrictions, à la condition que celles-ci répondent effectivement à des objectifs d'intérêt général poursuivis par la mesure en cause et ne constituent pas, au regard du but poursuivi, une intervention démesurée et intolérable qui porterait atteinte à la substance même des droits ainsi garantis (arrêts Alassini e.a., C-317/08 à C 320/08, EU:C:2010:146, point 63; G. et R., X- Page 3 EU:C:2013:533, point 33, ainsi que Texdata Software, C 418/11, EU:C:2013:588, point 84). [...] Par conséquent, il découle de l'obligation de prendre, à l'égard des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, une décision de retour, prescrite par l'article 6, paragraphe 1, de cette directive, aux termes d'une procédure équitable et transparente, que les Etats membres doivent, dans le cadre de l'autonomie procédurale dont ils disposent, d'une part, prévoir explicitement dans leur droit national l'obligation de quitter le territoire en cas de séjour irrégulier et, d'autre part, pourvoir à ce que l'intéressé soit valablement entendu dans le cadre de la procédure relative à sa demande de séjour ou, le cas échéant, sur l'irrégularité de son séjour. [...] Le droit d'être entendu dans toute procédure, tel qu'il s'applique dans le cadre de la directive 2008/115 et, notamment, de l'article 6 de celle-ci, doit être interprété en ce sens qu'il ne s'oppose pas à ce qu'une autorité nationale n'entende pas le ressortissant d'un pays tiers spécifiquement au sujet d'une décision de retour lorsque, après avoir constaté le caractère irrégulier de son séjour sur le territoire national ci l'issue d'une procédure ayant pleinement respecté son droit d'être entendu, elle envisage de prendre à son égard une telle décision, que cette décision de retour soit consécutive ou non à un refus de titre de séjour ». (CJUE, 5 novembre 2014, C-166/13).

Le Conseil rappelle également que dans l'arrêt « M.G. et N.R » prononcé le 10 septembre 2013 (C-383/13), la Cour de Justice de l'Union européenne a précisé que « [...] selon le droit de l'Union, une

violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n 'entraîne l'annulation de la décision prise au terme de la procédure administrative en cause que si, en l 'absence de cette irrégularité, cette procédure pouvait aboutir à un résultat différent [...]. Pour qu'une telle illégalité soit constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] » (CJUE, 10 septembre 2013, C-383/13, points 38 et 40). »

Le requérant rappelant donc qu'i vit en Belgique avec sa compagne et leur fille A.

Il y a donc bien l'existence dans le chef du requérant une vie familiale en Belgique.

Or, il ne fait aucun doute qu'en l'espèce cet Ordre de quitter le territoire alors que le requérant vit en Belgique avec sa compagne et leur fille est une mesure qu'il affecte défavorablement leur situation.

En effet, cet article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne consacre le droit d'être entendu en faveur de toute personne indépendamment de tout lien de nationalité ou de citoyenneté.

De plus, le requérant rappellera les termes de l'article 74/13 de la loi du 15/12/1980 qui prévoit que dans le cadre de l'élaboration d'une mesure d'éloignement, l'Office des Etrangers doit tenir compte de sa situation personnelle , familiale et de l'intérêt supérieur de l'enfant.

Il n'est pas contesté que l'Office des Etrangers ne pouvait nullement ignorer l'existence d'indications d'une vie familiale.

Il en découle donc qu'un devoir de minutie dans le chef de l'Office des Etrangers s'imposait.

Il y avait donc manifestement dans le chef de l'Office des Etrangers l'obligation de tenir compte de ces éléments dans le cadre de la motivation de cet ordre de quitter le territoire.

Ainsi, le requérant estime donc qu'au vue du dossier administratif, le requérant n'a pu faire valoir des éléments relatifs à sa situation personnelle et plus particulièrement à la vie familiale qu'il mène avec sa compagne et leur fille dont la prise en compte aurait pu amener à ce que la procédure administrative en cause aboutisse à un résultat différent surtout lorsqu'on fait que les problèmes de vendetta touche non seulement le requérant mais également les enfants.

Ainsi, la fille du requérant en cas de retour en Albanie pourrait subir des problèmes de Vendetta liés à ceux de son père.

Or, cet élément n'a pu être examiné par le CGRA lors de la demande de protection internationale.

Ainsi, le simple renvoi au refus de la demande de protection internationale ne peut constituer une motivation adéquate et un respect du droit d'être entendu..

A cet égard, le requérant fera état d'un arrêt du Conseil du Contentieux des Etrangers du 14 juillet 2015 numéro 149 656 qui précise: "3.2. Le Conseil relève que, s'agissant de la violation alléguée de l'article 41 de la Charte, la Cour de Justice de l'Union européenne a indiqué, dans un arrêt C- 166/13, rendu le 5 novembre 2014, qu ' « il résulte clairement du libellé de l'article 41 de la Charte que celui-ci s 'adresse non pas aux Etats membres, mais uniquement aux institutions, aux organes et aux organismes de l'Union [...]. Partant, le demandeur d'un titre de séjour ne saurait tirer de l'article 41, paragraphe 2, sous a), de la Charte un droit d'être entendu dans toute procédure relative ci sa demande » (§ 44).

Au vu de ce qui précède, le moyen est donc irrecevable en ce qu'il est pris de la violation de l'article 41 de la Charte.

3.3.1. Toutefois, quant à la violation du droit d'être entendu, invoqué par la partie requérante en tant que principe général de bonne administration, le Conseil rappelle que l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 résulte de la transposition en droit belge de l'article 6.1. de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables

dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier (ci-après : la directive 2008/115/CE), lequel porte que « Les Etats membres prennent une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, sans préjudice des exceptions visées aux paragraphes 2 à 5 ». Il résulte de ce qui précède que toute décision contenant un ordre de quitter le territoire au sens de la loi du 15 décembre 1980 est ipso facto une mise en œuvre du droit européen.

De plus, l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 résulte de la transposition en droit belge de l'article 11 de la Directive 2008/115/CE, lequel porte que : « I. Les décisions de retour sont assorties d'une interdiction d'entrée: a) si aucun délai n'a été accordé pour le départ volontaire, ou b) si l'obligation de retour n'a pas été respectée. Dans les autres cas, les décisions de retour peuvent être assorties d'une interdiction d'entrée. 2. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant dûment compte de toutes les circonstances propres à chaque cas et ne dépasse pas cinq ans en principe. Elle peut cependant dépasser cinq ans si le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale. [...] ». Dès lors, toute décision contenant une interdiction d'entrée au sens de la loi du 15 décembre 1980 est également ipso facto une mise en œuvre du droit européen.

Le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne est donc applicable en l'espèce.

3.3.2. Le Conseil relève en outre que la Cour de Justice de l'Union européenne a indiqué, dans un arrêt C-166/13, rendu le 5 novembre 2014, que « Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêt M., EU:C:2012:744, point 87 et jurisprudence citée). f...J. Toutefois, selon une jurisprudence de la Cour également constante, les droits fondamentaux, tels que le respect des droits de la défense, n'apparaissent pas comme des prérogatives absolues, mais peuvent comporter des restrictions, ci la condition que celles-ci répondent effectivement à des objectifs d'intérêt général poursuivis par la mesure en cause et ne constituent pas, au regard du but poursuivi, une intervention démesurée et intolérable qui porterait atteinte à la substance même des droits ainsi garantis (arrêts *Alassini e.a.*, C-317/08 et C-320/08, EU:C:2010:146, point 63; *G. et R.*, EU:C:2013:533, point 33, ainsi que *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, point 84). [...] Par conséquent, il découle de l'obligation de prendre, ci l'égard des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, une décision de retour, prescrite par l'article 6, paragraphe 1, de cette directive, aux termes d'une procédure équitable et transparente, que les Etats membres doivent, dans le cadre de l'autonomie procédurale dont ils disposent, d'une part, prévoir explicitement dans leur droit national l'obligation de quitter le territoire en cas de séjour irrégulier et, d'autre part, pourvoir à ce que l'intéressé soit valablement entendu dans le cadre de la procédure relative à sa demande de séjour ou, le cas échéant, sur l'irrégularité de son séjour. [...] Le droit d'être entendu dans toute procédure, tel qu'il s'applique dans le cadre de la directive 2008/115 et, notamment, de l'article 6 de celle-ci, doit être interprété en ce sens qu'il ne s'oppose pas à ce qu'une autorité nationale n'entende pas le ressortissant d'un pays tiers spécifiquement au sujet d'une décision de retour lorsque, après avoir constaté le caractère irrégulier de son séjour sur le territoire national à l'issue d'une procédure ayant pleinement respecté son droit d'être entendu, elle envisage de prendre à son égard une telle décision, que cette décision de retour soit consécutive ou non à un refus de titre de séjour » (CJUE, 5 novembre 2014, C-166/13).

La Cour estime également qu'« Un tel droit fait [...] partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts » (§§ 45 et 46), elle précise toutefois que « L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des Etats membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union » (§ 50).

Le Conseil rappelle encore que dans l'arrêt « M.G. et N.R. » prononcé le 10 septembre 2013 (C-383/13), la Cour de Justice de l'Union européenne a précisé que « [...] selon le droit de l'Union, une violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n'entraîne l'annulation de la décision prise au terme de la procédure administrative en cause que si, en l'absence de cette irrégularité, cette procédure pouvait aboutir à un résultat différent [...]. Pour qu'une telle illégalité soit

constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances défait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] » (CJUE, K) septembre 2013, C-383/13, points 38 et 40).

3.3.3. En l'espèce, dans la mesure où les actes attaqués sont un ordre de quitter le territoire et une interdiction d'entrée, pris unilatéralement par la partie défenderesse, sur la base des articles 7 et 74/11 de la loi du 15 décembre 1980, le Conseil estime que le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne, imposait à la partie défenderesse de permettre au requérant de faire valoir utilement ses observations.

Or, le Conseil observe qu'en termes à un résultat différent.

Sans se prononcer sur ces éléments, le Conseil ne peut que constater qu'en ne donnant pas au requérant la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue avant l'adoption des actes attaqués, qui constituent des décisions susceptibles d'affecter de manière défavorable ses intérêts, la partie défenderesse n'a pas respecté son droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne. "

In het tweede middel voert verzoeker opnieuw de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 en volgende van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 7, 74/11, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM zoals in het eerste middel. Daarnaast voert hij ook de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Verder voert verzoeker een manifeste appreciatiefout aan.

Hij licht het tweede middel toe als volgt :

"Ainsi, le requérant estime que cet ordre de quitter le territoire-demandeur d'asile (annexe 13 quinquies) n'a pas respecté le prescrit de l'article 74/13 de la loi du 15/12/1980 et ce en raison des éléments suivants.

Le requérant rappellera tout d'abord les termes de l'article 74/13 de la loi du 15.12.80 qui précise:" Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. "

Ainsi, il ressort de cette article 74/13 de la loi du 15/12/1980 , une obligation dans le chef de T Office des Etrangers d'examiner la situation personnelle du requérant.

Or, il convient de constater que le requérant avec sa compagne ont eu une fille A. en date du 18 novembre 2019.

Que le requérant a donc une vie familiale en Belgique dont l'Office des Etrangers avait connaissance au moment de la prise de cet ordre de quitter le territoire -demandeur d'asile en date du 24 septembre 2020.

Ainsi, en tenant pas compte de cette vie familiale et l'intérêt supérieur de l'enfant, cet ordre de quitter le territoire est inadéquatement motivé et devra être annulé.

C'est d'ailleurs en ce sens que s'est exprimé le Conseil dans un arrêt n°240.242 du 31 août 2020 : « que la décision attaquée est disproportionnée et viole l'article 8 de la CEDH. 2.2.1. A cet égard, le Conseil rappelle que lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, il examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de CCE X - Page 3 la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué. Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (cf. Cour EDH 13 février 2001, Ezzoudhi/France, § 25 ; Cour EDH 31 octobre 2002, Yildiz/Autriche, § 34 ; Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/Erance, § 21).

L'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de 'vie familiale' ni la notion de 'vie privée'. Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national. La notion de 'vie privée ' n'est pas définie par l'article 8 de la CEDH. La Cour EDLI souligne que cette

notion est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietz/Allemagne, § 29). L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait.

Ensuite, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'il s'agit d'une première admission, ce qui est le cas en l'espèce, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38).

Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37). En matière d'immigration, la Cour EDH a rappelé, à diverses occasions, que la CEDH ne garantissait, comme tel, aucun droit pour un étranger d'entrer ou de résider sur le territoire d'un Etat dont il n'est pas ressortissant (Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 23 ; Cour EDH 26 mars 1992, Beldjoudi/France, § 74 ; Cour EDH 18 février 1991, Moustaqim/Belgique, § 43). L'article 8 de la CEDH ne peut davantage s'interpréter comme comportant, pour un Etat, l'obligation générale de respecter le choix, par des étrangers, de leur pays de résidence commune et de permettre le regroupement familial sur le territoire de ce pays (Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 39). En vertu d'un principe de droit international bien établi, il incombe en effet à l'Etat d'assurer l'ordre public, en particulier dans l'exercice de son droit de contrôler l'entrée et le séjour des non nationaux (Cour EDH 12 octobre 2006, Mubilanzila Mayeka et Kaniki Mitunga/Belgique, § 81 ; Cour EDH 18 février 1991, Moustaqim/Belgique, § 43 ; Cour EDH 28 mai 1985, Abdulaziz, Cabales et Balkandali/Royaume-Uni, § 67). L'Etat est dès lors habilité à fixer des conditions à cet effet.

Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

Lorsque la partie requérante allègue une violation de l'article 8 de la CEDH, il lui appartient en premier lieu d'établir, de manière suffisamment précise compte tenu des circonstances de la cause, l'existence de la vie privée et familiale qu'elle invoque, ainsi que la manière dont la décision attaquée y a porté atteinte.

2.2.2. En l'espèce, le Conseil observe qu'il ressort du dossier administratif que la partie défenderesse avait connaissance de la vie familiale alléguée par la partie requérante s'agissant de la relation de la requérante avec sa mère et son demi-frère en Belgique, au vu de la demande de regroupement familial dont elle a été saisie par cette dernière et à laquelle l'acte attaqué fait suite.

La partie défenderesse ne pouvait, dès lors, ignorer qu'il existait des risques que l'acte attaqué puisse porter atteinte à un droit fondamental protégé par des instruments juridiques internationaux liant l'Etat CCE X - Page 4 belge, à savoir, l'article 8 de la CEDH. Il lui incombait donc, à tout le moins, de procéder à un examen attentif de la situation de la requérante au regard de ladite disposition et, le cas échéant, de réaliser la balance des intérêts en présence.

, le Conseil observe que, ni la motivation de l'acte attaqué, ni la note de synthèse se rapportant à la décision de non prise en considération visée au point 1.6. (décision prise initialement avec l'ordre de quitter le territoire que la décision attaquée remplace), ne révèlent une réelle analyse et prise en considération de la vie familiale invoquée par la partie requérante. La seule mention, dans la note de synthèse prise avant la décision de non prise en considération de la demande de regroupement familial sollicitée, d'une « mère présumée », sans autre forme de précisions et de raisonnement à cet

égard, ne suffit pas à considérer que la partie défenderesse, lors de lci prise de la mesure d'éloignement attaquée, a pris en considération la vie familiale invoquée ou qu'elle aurait estimé que cette mesure n'entraînait pas de violation de l'article 8 de la CEDH.

La partie défenderesse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devait avoir connaissance au moment de prendre l'acte attaqué, et la violation invoquée de l'article 8 de la CEDH doit, dès lors, être considérée comme fondée."

Verzoeker voert aan dat zijn recht om te worden gehoord niet werd gerespecteerd. Hij stipt aan dat geen enkele maatregel die zijn belangen nadelig kan beïnvloeden mag genomen worden zonder dat hem de gelegenheid is geboden om op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Verzoeker citeert vervolgens artikel 41 van het Handvest en wijst erop dat het Handvest direct toepasbaar is en op de Vreemdelingenwet primeert. In casu is het bestreden bevel duidelijk een maatregel die zijn belangen nadelig kan beïnvloeden. Vervolgens citeert verzoeker uit het arrest nr. 238 582 van 15 juli 2020 waarin de Raad ingaat op de theorie aangaande het hoorrecht. Verzoeker wijst erop dat hij in België woont met zijn partner en dochter A. en dat er dus in zijn hoofde sprake is van een familieleven in België. Het bestreden bevel beïnvloedt op negatieve wijze hun situatie. Daarnaast wijst verzoeker eveneens op het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de gemachtigde moet rekening houden met zijn persoonlijke en familiale situatie evenals met het hoger belang van het kind. Hij stelt dat de gemachtigde het bestaan van aanwijzingen van een familieleven niet mocht negeren en er dienaangaande een zorgvuldigheidsplicht rustte op de gemachtigde. Hij had over die elementen moeten motiveren in het bestreden bevel.

Verzoeker is ervan overtuigd dat indien hij gehoord zou geweest zijn hij elementen had kunnen aanvoeren over zijn persoonlijke situatie en meer bepaald zijn familieleven dat hij heeft met zijn partner en hun dochter en dat dit gegeven aanleiding had kunnen geven tot een ander resultaat aangezien problemen inzake bloedwraak niet alleen verzoeker en zijn partner raken maar eveneens hun kind. Bijgevolg zou ook zijn dochter in geval van terugkeer problemen kunnen hebben als gevolg van de bloedwraak verbonden aan haar vader. Dit element werd niet door het CGVS onderzocht, zodat een eenvoudige verwijzing naar de weigering van het internationaal beschermingsverzoek geen afdoende motivering kan uitmaken, noch een respect voor het hoorrecht. Vervolgens citeert verzoeker opnieuw uit een arrest van de Raad, dit maal nr. 149 656 van 14 juli 2015 waarin de Raad een schending aanneemt van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht.

In het tweede middel herhaalt verzoeker dat het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet werd gerespecteerd waardoor moet rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van verzoeker en met het dochtertje van verzoeker geboren op 18 november 2019.

Aangezien de gemachtigde bij het nemen van de beslissing geen rekening heeft gehouden met het gezinsleven en hoger belang van het kind, acht verzoeker de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd. Tot slot verwijst verzoeker wederom naar een arrest van de Raad nr. 240.242 van 31 augustus 2020.

Beoordeling

Beide middelen worden wegens hun verwevenheid samen behandeld.

In eerste instantie merkt de Raad op dat verzoeker niet toelicht op welke wijze de bestreden beslissing artikel 74/11 en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet schendt. Dit onderdeel van de beide middelen is dan ook onontvankelijk.

Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: "Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursinstellingen of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur." Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

Volgens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is de overheid wettelijk verplicht om haar beslissing te motiveren door de juridische en feitelijke overwegingen op een “afdoende” wijze op te nemen in de akte. Dit betekent dat haar motivering pertinent moet zijn, namelijk dat de overwegingen de beslissing voldoende moeten dragen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel wordt beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, artikel 7 en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° [...];

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Het hoorrecht, als recht op behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41

daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31).

Verzoeker kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adreassaant van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door verweerder niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden, hetgeen hij terecht aanstipt.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden. Het arrest Boudjlida legt dienaangaande de verantwoordelijkheid duidelijk bij de lidstaten door te stellen dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, zij dus gehouden is aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (zoals omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet) opgelegde verplichtingen te voldoen en zij de betrokkene daarover moet horen, in die zin dat de derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit en waarbij de

betrokkene zich tijdens het gehoor coöperatief moet opstellen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 49, 50 en 55).

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduldbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C- 317/08- C- 320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede Texdata Software, C- 418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Verzoeker ontkent dit ook niet.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met al dan niet vasthouding met het oog op verwijdering hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

De Raad stelt in casu op basis van het administratief dossier vast dat verzoeker niet gehoord werd naar aanleiding van de thans bestreden beslissing van 24 september 2020, doch wel naar aanleiding van zijn internationaal beschermingsverzoek op 30 oktober 2019 door het CGVS, hetgeen heeft geleid tot de beslissing van het CGVS om zijn internationaal beschermingsverzoek kennelijk ongegrond te verklaren op 29 november 2019. Tegen deze beslissing stelde verzoeker geen beroep in bij de Raad. Uit het arrest Mukarubega van het Hof van Justitie, waarnaar verzoeker ook in een van de citaten van een arrest van de Raad naar verwijst, blijkt dat indien men enige tijd voor het terugkeerbesluit in het kader van een andere beslissing effectief werd gehoord en daadwerkelijk en nuttig voor zijn belangen kon opkomen, de Lidstaat er niet toe gehouden is de persoon in kwestie opnieuw te horen (HvJ 5 november 2014, Mukarubega, C-166/13, §§'n 67 tem 70). In principe diende verzoeker dus blijkens deze rechtspraak niet opnieuw te worden gehoord voor het nemen van de huidige bestreden beslissing tenzij verzoeker in casu kan aantonen dat, indien hij opnieuw zou gehoord geweest zijn, hij elementen had kunnen aanvoeren, andere dan de elementen die hij reeds in het kader van zijn internationaal beschermingsverzoek heeft aangehaald, die zich mogelijks tegen dat bevel konden verzetten en die dus eventueel tot een andere beslissing hadden kunnen aanleiding geven.

Verzoeker wijst op zijn gezinsleven met zijn partner en dochter A. De Raad stelt vast dat dit gezinsleven niet is betwist, maar dat ook verzoekers partner een bevel om het grondgebied te verlaten heeft verkregen, met vermelding van dochter A., om dezelfde reden als verzoeker en dit eveneens op 24 september 2020. De partner van verzoeker heeft deze beslissing ook aangevochten voor de Raad in de zaak gekend onder het rolnummer 253 793. Hieruit blijkt dat het hele gezin wordt opgelegd om het grondgebied te verlaten zodat de eenheid van het gezinsleven dus gevrijwaard wordt door de gemachtigde, hetgeen terecht door verweerder in de verweernota wordt aangestipt. Ook uit een nota "evaluatie artikel 74/13" van 24 september 2020, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de gemachtigde heeft vermeld bij: "*gezins- en familieleden: Betrokkene verklaart in België te verblijven met zijn echtgenote (wettelijk gehuwd) en hun minderjarig kind. Ze maken allen het voorwerp uit van het BGV en bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Betrokkene verklaart verder geen gezins- en familieleden te hebben in België of in een andere lidstaat van de EU.*"

Ook al kan aangenomen worden in het licht van de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dat het aangewezen was dat deze motieven zouden

opgenomen geweest zijn in de beslissing zelf, blijkt wel dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met het gezinsleven zoals vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De Raad ziet door de afgifte van de bevelen aan het gehele gezin dan ook niet in welk belang verzoeker heeft bij het feit dat de gemachtigde uitdrukkelijk had moeten motiveren in het bestreden bevel aangaande het gezinsleven, noch blijkt dat indien verzoeker in een bijkomend gehoor op zijn gezinsleven had gewezen, dit tot een ander resultaat had kunnen aanleiding geven. Verder wijst verzoeker op het hoger belang van zijn dochter die in België is geboren en die ook het slachtoffer kan worden van de problemen rond bloedwraak die verbonden zijn met de problemen van verzoeker zelf. Verzoeker stipt aan dat dit niet werd onderzocht door het CGVS in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. De Raad stelt vast dat verzoekers dochter geboren is op 18 november 2019 en dat dit kind nog niet was geboren toen verzoeker en diens partner door het CGVS werden gehoord. De partner van verzoeker was op dat moment hoogzwanger. De beslissingen van het CGVS hebben inderdaad geen betrekking op de eventuele vrees voor vervolging of het eventueel risico op ernstige schade van het kind. Echter, verzoeker stelt zelf dat die vrees stoelt op de bloedwraakproblemen die hij zelf heeft aangehaald en die wel het voorwerp hebben uitgemaakt van het onderzoek door het CGVS, waarnaar de bestreden beslissing verwijst. Uit de beslissing van het CGVS blijkt dat het wel de geloofwaardigheid van de aangehaalde problematiek erkent maar dat het van oordeel is dat *“er [kan] opgemerkt worden dat [verzoeker] niet aannemelijk gemaakt heeft dat [hij] voor de [...] aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of de bescherming door de in Albanië aanwezige lokale/ of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade [...]”* Het CGVS wijst er eveneens op dat verzoeker en zijn partner niet alle nationale mogelijkheden om bescherming te verkrijgen hebben uitgeput. Daarnaast had verzoeker bij het CGVS ook zelf een stuk voorgelegd van het Albanese parket waaruit bleek dat de autoriteiten verschillende onderzoeksdaten hadden gesteld om de ware toedracht achter de feiten te achterhalen. Er blijkt verder ook uit de beslissing van het CGVS dat het wel volgt dat verzoeker problemen heeft met Albanese persoonlijkheden, die gekend zijn voor zware criminele feiten, maar dat ook bleek dat de Albanese autoriteiten, soms zelfs in internationale samenwerking met andere autoriteiten zoals de Spaanse, acties hebben ondernomen tegen deze specifieke criminelen. De Raad herhaalt dat niet blijkt dat verzoeker en/of zijn partner in beroep zijn gegaan tegen de voormelde beslissingen van het CGVS, dermate dat die beslissingen definitief zijn in het rechtsverkeer. Nu blijkt dat verzoeker de vrees voor problemen voor zijn dochter volledig baseert op zijn eigen problematiek, ziet de Raad niet in waarom de Albanese autoriteiten bij terugkeer ook geen bescherming zouden kunnen bieden aan hun kind. Bijgevolg volgt de Raad niet dat dit element, indien verzoeker opnieuw zou gehoord geweest zijn voorafgaandelijk aan het bestreden bevel, had kunnen aanleiding geven tot een andersluidende beslissing. Het staat verzoeker evenwel vrij om eventueel een nieuw internationaal beschermingsverzoek in te dienen in hoofde van zijn dochter indien hij dat wenselijk acht.

Ook wat betreft het hoger belang van het kind in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde ermee rekening heeft gehouden nu hij in de eerder aangehaalde nota *“evaluatie artikel 74/13”* heeft gesteld: *“Hoger belang van het kind: Betrokkene verklaart 1 minderjarig kind te hebben in België. Het is in het belang van het kind om bij de ouders te blijven.”* Ook al kan herhaald worden dat het in het licht van de formele motiveringsplicht wenselijk ware geweest dat deze motieven in de bestreden beslissing zelf waren opgenomen, is de Raad in casu niet overtuigd van het belang dat verzoeker heeft dat de gemachtigde uitdrukkelijk hierover in het bestreden bevel had gemotiveerd. Om de redenen hierboven aangehaald, met name dat de vrees voor het kind steunt op dezelfde vrees die verzoeker reeds heeft ontwikkeld voor het CGVS en die niet werd weerhouden, en de beslissing van het CGVS niet werd aangevochten, is de Raad niet overtuigd dat de huidige beslissing strijdt met het hoger belang van het kind.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht of van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangenomen. Daargelaten de vraag of verzoeker zich rechtstreeks kan beroepen op artikel 23 van het BUPO-verdrag of op artikel 22 van de Grondwet, neemt de Raad niet aan dat deze bepalingen in een verdergaande bescherming zouden voorzien als artikel 8 van het EVRM. Bijgevolg kan ook geen schending worden aangenomen van artikel 23 van het BUPO-verdrag of van artikel 22 van de Grondwet. De Raad aanvaardt evenmin een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel. Een manifeste appreciatiefout blijkt niet.

Verder toont verzoeker het belang niet aan wat betreft het middel op grond van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De middelen zijn deels onontvankelijk en deels ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES